

# Коли нас виснажені сили...

Федір Тютчев

Коли нас виснажені сили  
Частіше зраджувать почнуть  
І мусимо, як старожили,  
Для молодих звільняти путь, –

Врятуй тоді нас, провидіння,  
Від легкодухого ниття,  
Від звинувачень за невміння  
Пристосуватись до життя;

Від сліз прихованої злості  
На світ, що не спиняє лет,  
Де вже нові сідають гості  
За приготований бенкет;

Від усвідомлення гіркого,  
Що *нас* потік вже не несе,  
Що інші обрані для цього,  
Що їм дістанеться усе;

Від жовчі в запальному слові,  
Яке злітає з язика, –  
Смішніший пізньої любові  
Сварливий запал старика.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович